

Hin nay cng đng ngi Vi t t n n CS sng trên đ t M thng có m t sinh ho t r t ý nghĩa và đ m tình đng hng,

đó là nhng bu i h p m t (đ i h i) hng năm c a nhng ngi cùng đ a phng, cùng h c đng, cùng quân trng và nh t là c a các c u quân nhân cùng đ n v .

Thông thng thì đ i h i đ c t ch c vào nhng đ p có nhi u ngày ngh l , tùy theo kh năng và nhu c u mà t ch c m i năm ho c hai năm m t l n. Binh chng TQLCVN chúng tôi thì t ch c m i năm m t l n, luân phiên c các ti u bang khác nhau. Năm 2008 chúng tôi t ch c t i Little Saigon vào đ p July 4, anh em Mũ Xanh các n i v tham d đ n g n 400 ngi, trong đó

có khá đông anh em thu c Ti u Đoàn 2/TQLC mang danh hi u Trâu Đilen.

Trong khi các c u Trâu Đilen đang vui v ôn l i chuy n đ ng đ i cũ chi n tr ng x a thì v c u Ti u Đoàn Tr ng ra hi u yên l ng r i ông m t báo KBC/HN ra cho m i ng i xem bài vi t c a tác gi Ng c Anh v i t a đ “Ng i Yêu Trâu Đilen”. Bên l bài vi t là t m hình c a m t ph n r t duyên dáng v i áo dài tr ng, tóc xõa b vai nh ng đôi m t thì quá bu n. B u không khí bu i h p m t b ng sôi đ ng h n lên, có nhi u ti ng huýt sáo y nh ngày nào năm x a khi em “gái” h u ph ng đ n thăm anh “trai” ngoài ti n đ n biên gi i.

Ng c Anh v i “Ng i Yêu Trâu Đilen”

Ch a bi t n i dung nói gì nh ng ai cũng đòi ng i anh c đ n v cho c m t báo đ ng m ng i đ p, ng i đ p gi a ch n ba quân, khi n nét m t anh c t i vui v i gi ng nói tr trung nh ngày x a ra l nh tr c hàng quân:

- “Ai là th ph m, ai là ‘Ng i Yêu Trâu Đilen’ thì b c ra kh i hàng”.

Th t b t ng , m y ch c “ông già” trong quân ph c r n ri sóng bi n cùng nh t lo t đ ng lên đ a cao tay, mi ng hô l n:

- “Em, chính em, chính là em”.

- “Th a đ i bàng, không ph i th ng đó, em m i chính là th ph m”.

N u tác gi Ng c Anh, dù là nam hay n , mà nhìn th y c nh này ch c ch n s c m đ ng l m, ch v i cái t a bài vi t thôi mà đã khi n nh ng c u quân nhân già c i n i h i ngo i b ng tr l i thành nh ng ng i lính tr trung oai hùng năm x a, vui th t là vui.

Trước tình thế khó xử, biệt trao “người đi p” cho ai bây giờ nên anh cũng liền bắt bí:

- “Trâu Diên nào đã tham dõ trận đánh vùng Phú Lâm hỏi Tắt Mưu Thân đưa tay lên”.

Tất cả các cánh tay liền đứng lơ lửng đưa thẳng lên như năm xưa tuyên thệ ngày mãn khóa tại vũ đình trường, trong đó có nhiều anh khi trận Mưu Thân xảy ra thì còn là học sinh. Anh cũng mỉm cười vì ai cũng mượn “tư giác”... nên ông đành trao t KBC/HN cho một người rồi ra về:

- “Trận Mưu Thân, cậu là một trong hai Địch Địch Trận ng chầu trách nhiệm giữ gìn khu vực mũi tàu Phú Lâm, hãy cầm tài liệu này và đi tra xem ai là người bắt tác giả N.A khi xưa nhé”.

Mọi người cùng cười, chỉ một người đưa bài viết mà làm không khí sinh động hơn lên, mọi Trâu Diên cùng nâng ly chúc mừng sức khỏe gia đình như nâng ly mừng chiến thắng Phụng D, Địch Gi, C Thành, v.v. Tôi đưa tay nhận t KBC/HN như nhận t m bằng tay ng c.

Tôi đi đi đến để kiểm tra nhiều lần bài viết “Người Yêu Trâu Diên”, tất cả những gì tác giả N.A. ghi lại đều có liên quan đến cuộc hành quân 40 năm về trước của đến với tôi. Tôi thì hỏi không lẽ lại có sự trùng hợp lạ lùng đến thế sao? Đây phải là một câu chuyện có thật.

Nội dung câu chuyện nói về thân phận của tác giả là một phóng viên chiến trường, ông đi theo Tiêu Đoàn Trâu Diên để chụp hình quay phim những trận đánh trong thành phố Saigon Tất Mưu Thân. Trong những hình ông chụp có một tấm hình đẹp của người lính Trâu Diên và ông đã tặng tấm hình đó cho con gái khi cô mới chỉ là một nữ sinh lớp Đ L c trường Gia Long...

Thân phận N.A. đã kết thân với người lính y và một khi họ trò chuyện bên nhau thì cô bé chăm chú nhìn hình con trâu trên vai áo trận rồi ri. Rồi người lính y di chuyển đi nơi khác khi cô bé băng khuân và khi VC tiến công đợt 2 thì thêm một người khác bắt gặp đến với tuôi thì, thân phận tác giả đã bị VC bắt sát trong lúc đang thi hành công vụ!

Xin phép tác giả cho tôi trích một vài đoạn trong bài viết “Người Yêu Trâu Diên” để đem so sánh

Vì những gì đã xảy ra 40 năm về trước có đến với tôi khi tham dự triển lãm Mậu Thân: (trích)

- Anh Trâu Điền yêu dấu.

Khi viết năm chày này, trái tim em đập nhè nhẹ nhè nhè bất thường, ngón tay cầm viết cũng run rẩy. Trước mắt em là tấm hình đen trắng...

Anh Trâu Điền biết mà, tấm hình này chính Ba em chụp cho anh... Tự nhiên Ba cầm tấm hình ngắm nghía rồi đưa cho em, nói:

- “Tấm hình này đẹp quá, mua nó đi không con?”

Tấm hình Ba khen đẹp quá, em đã ép trong cuốn nhật ký nhỏ, giấu kín giấu cho riêng em mà thôi...

Tháng Năm năm Mậu Thân, VC lui về công thủ đô lần thứ 2.

Buổi sáng hãi hùng đó, không có anh Trâu Điền, Ba em đã đi luôn...

Không, Ba có trở về bằng thân xác còn nóng hổi, máu còn chảy ra linh láng, rồi tắt quẩn áo em! Hai chày em yêu dấu đã vác xác Ba về...

Lá thư này em viết nhè nhẹ không bao giờ gửi, vì em đâu biết anh Trâu Điền ở nơi nào trên mặt đất đầy thương khốn... Em viết lá thư này như một nhu cầu yêu thương dành cho anh Trâu Điền, người bạn trẻ của Ba, hình như Ba và anh Trâu Điền luôn gắn liền nhau trong lòng em. Em gửi mãi lá thư không gửi trong cuốn nhật ký...”

Vội lòng mong mỏi anh Trâu Điền vẫn còn sống sót đâu đó biết rằng trên mặt đất này vẫn còn có mặt người như tôi anh Trâu Điền ngày xưa...

Thức suốt tôi chờ đợi biết rõ tác giả Nguyễn Anh là nam hay nữ, nhưng tôi hình kèm theo bài viết thì là hình của “cô” Phạm Ngọc Tím, người cùng với “anh” Đoàn Ngọc Trúc phụ trách mục “Thế Hào Phạm Ngọc, Thế Tiến Tuyến” trên báo KBC/HN. Thời điểm này tôi đang tập hợp thành “Đoàn Lan” của đơn vị tôi ngày xưa, chuyên gọi những lá thư tình của em gái họ Phạm Ngọc cho anh lính tiến tuyến khi nhận được anh tôi đang chờ, mà mặt ngày với phép đơn giản em Đoàn Lan đọc cho. Nhưng thức suốt thì cô “Đoàn Lan” cũng chỉ là người lính chiến có súng, cầm súng như các anh mà thôi.

Nhận được bài viết “Người Yêu Trâu Điền”, tôi xin thuật lại một vài chi tiết 40 năm về trước để giúp tác giả biết thêm về lòng yêu thương mà không ngại gian lao nguy hiểm của người phóng viên chiến trường. Nếu đích thực ông là thân phụ của tác giả thì xin cho tôi gửi lại chia buồn đến gia đình người quá cố, một phóng viên mà tôi quý mến...

* * *

Tôi Mậu Thân 1968, TĐ.2/ TQLC đang hành quân vùng Cai Lậy, Giáo Đức, Địch tấn công thì được trực thăng bốc về Saigon và đưa quân xuống ngay trong sân bãi Trường Tham Mậu, sau khi thánh toán xong tôi VC trực tiếp Sinh Ngục, trung tâm ở Lòát, công xe lửa số 6 thì Tiểu Đoàn Trâu Điền chia ra thành Địch Địch đi đánh các nơi khác, sau đó thì Địch Địch 1 của tôi và Địch Địch 4 của Địch Ủy Vũ Dzoan được lệnh gọi tôi và tôi ở lại đang chiếm khu vực xã Phú Lâm.

Chúng tôi kiểm soát và chiếm những mục tiêu đang có VC chiếm trên những nhà lầu được theo hai con đường Hào Giang và Lũc Tân để tiến về mũi tàu Phú Lâm và đài phát tuyến. Vì chiến đấu trong thành phố nên chúng tôi không được phép sử dụng pháo binh và máy bay, do đó chúng tôi đã gặp nhiều khó khăn bởi vì địch đã nằm trên các cao ốc, nhìn rõ mục tiêu, nhắm súng vào chúng tôi. Nhưng đã là lính thì phải chấp nhận hy sinh để giành lấy thời gian sinh mệnh và tài sản của đồng bào.

Khi đi đến tôi tiến đến ngã tư đường Hào Giang và Phú Địch thì đang đông, địch khá đông đang chiếm trong hẻm pin Con Ó, cách chúng tôi một bãi đất trống và hàng rào rất mạnh. Đã mấy tiếng đồng hồ rồi mà quân ta chưa tiến thêm được bước nào mà bị thương và bị tử nạn ngày càng tăng cao trong khi thành phố bị ra lệnh phải tiến “bằng mọi giá”!

Chúng tôi ph i xin tng cng xe thi t giáp đ TQLC tng thi t* (*có nghĩa là b bình và thi t giáp che ch y m tr cho nhau cùng ti n), c p trên đã bi t phải xu ng cho tôi m t thi t giáp M41. Ch m t chi c thoi thì ch a đ , nh ng có còn h n không nên tôi cho l nh Trung Đ i đi đ u c a Thi u Úy Nguy n Văn Quang chu n b “tng thi t” đ v t qua kho ng tr ng, chi m m y cao c tr c m t, thi t l p đ u c u. Ti n nh th r t nguy hi m nh ng ph i theo l nh c p trên.

Khi xe và quân tng thi t ti n lên thì tôi b t ng trông th y anh phóng viên chi n trng núp sau pháo tháp và đang đ a máy hình lên ch p. Anh ta đã đi theo đ n v tôi lao vào l a đ n c ngày r i nh ng ng i trên pháo tháp nh th thì th t li u m ng, gi n quá tôi quát:

- “Này anh phóng viên, yêu c u anh xu ng xe ngay”.

Tôi hét l n v i ng i phóng viên đang bám theo xe trong tình tr ng h t s c nguy hi m, nh ng có vì ti ng máy n c a M41 l n quá khi n ng i phóng viên không nghe đ c, ho c cũng có th anh ta “gi đi c” đ c bám theo toán quân xung phong đ u tiên. M t tay anh bám vào thành xe, m t tay b m máy hình liên t c. M i khi xe l c l nh mu n h t tung m i ng i xu ng đ t thì anh phóng viên v i buông máy hình treo toong teng vào c còn 2 tay thì bám ch t vào xe. Nguy hi m quá, n u không b b n thì anh ta cũng b r t xu ng, s b xích xe cu n theo ngay! Không ch n ch đ c n a, tôi ra l nh cho H Sĩ 1 Bùi Ng c Đ ng:

- “Đ ng, lòi ngay ông phóng viên xu ng đ t cho tao”.

Không ch m tr m t giây, ng i lính c n v c a tôi nh y lên xe ôm ngang l ng ng i phóng viên r i nh y kh i xe thi t giáp, c hai cùng té l n nhào xu ng đ t, trong lúc hai ng i còn đang nhăn nhó ch a k p đ ng d y thì xe thi t giáp rú ga, g m lên i s p b c t ng phía tr c m t, l p t c đ ch b n đ m i lo i vũ khí v phía chúng tôi, xe b trúng đ n B40, ti ng n chát chúa h t tung nh ng ng i ng i trên xe xu ng đ t, thi t giáp ch m lên đ ng g ch r i kh ng l i phun khói, c khói xe l n khói đ n B40 m t mù khi n tôi không nhìn th y gì c .

Sau vài đ ng tác xoa m t đ i m t, tôi m i nh n ra đ c m t c nh t ng h t s c đau lòng, xe b đ t xích, ng i trng xa M41 ng i trong pháo tháp thò đ u ra ngoài thì đã bi n đầu m t r i! Cái nón s t c a anh vng ra xa, móp méo và bê b t máu! Thi u Úy Nguy n Văn Quang*, đi sau xe thi t giáp thì đang g ng đ ng d y, 2 tay xoa kh p ng i xem có b th ng ch nào không, H

Sĩ Danh Thon, hi u thính viên c a Th/Úy Quang n m s p b t đ ng, ng c đề lên máy truy n tin PRC25, tôi l t ng i Thon i, m t viên đ n xuyên qua máy truy n tin anh đeo tr c ng c, xuyên qua áo giáp, tr ra sau l ng m t l nh , máu ch a k p th m ra ngoài. (*Thi u Úy Quang khóa 18 Võ Khoa đã t tr n m t năm sau đó.)

Đ o m t quan sát m t vòng, tôi th y xung quanh xe thi t giáp vài quân nhân b th ng, ch a bi t n ng nh ra sao, cách đó vài mét, ng i phóng viên ng i đ a l ng vào t ng, m t nhn nhỏ, ch c là lúc b Đ ng kéo té xu ng đ t đau l m, nh ng anh ta v n còn đ s c đ a máy lên b m liên t c. Khi máy nh m v phía tôi, anh trông th y ng i v a ra l nh “lôi” anh y xu ng đ t nên anh ta l c l c cái đ u t ý “ghê quá” và đ a n m tay v i ngón cái h ng lên tr i, không bi t ý anh mu n nói là may m n v a thoát ch t hay là mu n nói cảm n tôi đã đ i anh y xu ng, có th là c hai. Tôi ti n l i b t tay anh và nói đùa:

- “V nhà nh mua heo cúng nghe ông, l n sau ráng gi l y cái ‘gáo d a’”.

Anh n m ch t tay tôi nh mu n nói thêm đ i u gì nh ng r i l i v i vàng ti p t c đ a máy ch p nhi u t m hình. Đ n lúc này tôi m i bi t là xe thi t giáp đã b 2 trái B40 b n vào xích và pháo tháp. Pháo tháp là m t kh i s t d y, đ n B40 không phá đ c nh ng s c n đã làm bay nh ng gì xung quanh, s c n đã làm bay ph n thân trên c a anh thi t giáp, còn ph n thân d i có l đã b đ t ra và l t vào trong lòng xe r i! N u anh phóng viên còn bám theo pháo tháp đ ch p hình thì không bi t s ra sao? Tôi không h i h n khi c ng quy t đ i anh ta xu ng xe.

Th y xe b ng s t mà còn b đ t hu ng chi ng i, th ng c p không h i thúc ti n n a mà cho đ ng quân đ tr c thăng (gunship) đ n b n rockets th ng vào m c tiêu, nh v y chúng tôi m i v t qua đ c kho ng tr ng và ti n nhanh đ n gi i t a đ ch khu c xá Phú Lâm.

Bài vi t này chúng tôi không ch tâm vi t v tr n M u Thân mà ch mu n nói v chuy n ng i Phóng Viên Chi n Tr ng nên chúng tôi không đi vào chi ti t vi c binh đao mà xin quay v v i ng i “lính” mang ng kính, máy ch p hình.

R t hi m khi có đ c phóng viên chi n tr ng ngay tuy n đ u t i m t tr n, có chng là sau khi m i chuy n đã xong xuôi, báo chí m i tháp tùng theo phái đoàn trung ng đ n quan sát tr n đ a đ ch p hình quay phim đ a hình phái đoàn ho c hình nh ng xác VC, nh ng cây súng g y lên báo chí còn nh ng hình ng i lính chi n thì m -m o-o làm n n trang trí.

Những lần này vì đánh giặc ngay trong lòng thành phố nên có dịp nằm cùng phóng viên ngay tuyến đầu, những hình ảnh những lính TQLC xung phong vào địa điểm đầu tiên của các anh chiến sĩ và đưa lên các trang nhất báo ngay ngày hôm sau kèm theo tên tuổi của họ v.v... những trường hợp phóng viên Nguyễn Tú của nhật báo Chính Luận, những hình ảnh và bài tin của anh viết về Trâu Diên trên báo đã được thân nhân gửi ra chiến trường khi chúng tôi rất hạnh phúc. Dù không biết ông Nguyễn Tú nay ở đâu những người cũng xin thay mặt anh em để cảm ơn ông Tú.

Có những người lính thấy hình mình được đăng trên báo, dù không rõ là mình cũng thấy thích thú, có thể thấy họ thấy được niềm hạnh phúc làm quà tặng cho người yêu. Các chiến sĩ chỉ huy thì có thể những trang báo nói về trận đánh của họ và mình rất thích khung cảnh kính treo lên chiến trường những chiến sĩ.

Đôi khi những người lính tác chiến thì những hình ảnh và bài viết của các phóng viên chiến trường về họ, những là các chiến sĩ chiến đấu như Trung Đới hay Đới Đới, là một niềm an ủi lớn lao, một điều khích lệ vô cùng quan trọng cho tinh thần chiến đấu của họ, những điều thay, trong quá khứ, người có trách nhiệm đã không để ý đến “bình sĩ văn” mà chỉ lo “thông tin chiến đấu”.

Có được những phóng viên đi theo khi anh em lính chúng tôi lên tinh thần, họ nên chuyên anh thoát khỏi cái hái của tinh thần và qua càng làm chúng tôi quý mến nhau hơn những là tình cảm giữa anh và Bùi Ngọc Đới, họ thân nhau như anh em, dù tuổi tác có chênh lệch.

Trong lúc chiến đấu tôi thấy đóng quân trong căn cứ địa chiến lược mới thì anh phóng viên đến chúng tôi về nhà, cũng ở trong căn cứ Phú Lâm, anh có ý muốn gì thì chúng tôi vui lòng và các cháu, trường khi bước vào nhà anh nói với tôi và Đới:

- “Các anh đừng nói gì về chuyện của xã ra nhà, xã bà xã tôi và xã như lo lắng”.

Một người về yêu người về yêu về con nên đôi khi cũng không dám nói sự thật, tôi thông cảm với anh vì tôi vẫn thường nói dối như thế. Mọi người về phép, mà tôi hỏi đi lính có việc gì không thì tôi không nói gì mà trả lời là không.

- “Nhớ đi làm thủ ký văn phòng về mà”.

Tác giả “Người yêu Trâu Đền” và bối cảnh cuộc chiến cùng của người Phóng viên chiến trường con cháu trên nóc nhà Phú Lâm xem Trâu Đền đánh trận Mậu Thân.

Đó các anh Trâu Đền: Ai là tác giả trong “Ngũ long Công chúa” trong hình?

Anh giới thiệu và các con với chúng tôi, có lẽ cũng đến “ngũ long công chúa”, cháu lớn nhất “trắng tròn” là cùng. Thấy lính tráng súng ống vào nhà nhúng nhúng người uống cà phê hút thuốc nói chuyện vui vẻ với bố nên các cháu an tâm, bố dỗ dành họ,throp thò sau màn che, cười khúc khích, kí dục họ vào lòng nhau “thùm-thụp”.

Một gia đình thật hạnh phúc, tôi cũng mong một ngày nào trong tương lai có được mái ấm gia đình như anh, nhưng có lẽ còn lâu lắm, vì anh hỏi tôi gọi một “con giáp”, họ không bao giờ có được hạnh phúc vậy một khi còn “vui đùa” với súng đạn, nghĩ vậy nên tôi tâm sự với anh:

- “Này anh, nếu hôm qua Địch không ôm anh nhẩy xuống đất thì hôm nay đâu còn chừa cà phê này, anh đâu còn nghe tiếng cười khúc khích đó thò tay vào các cháu, anh phải hít thở sạch sẽ trong khi đi làm phóng sự ngoài chiến trường, họ nên đi nghỉ, lính không được bao nhiêu mà có quá nhiều nguy hiểm, anh đã có gia đình, các cháu đang nhìn anh kia kìa”.

Tôi chọt tay vào phía trong nhà, sau bức màn che,throp thoáng một hai cô bé tóc đuôi gà đang nhìn bố tiếp khách, anh nhìn theo hướng tay tôi chỉ, anh gật gù gật đầu ra chiều suy nghĩ. Chúng tôi bắt tay rồi, anh siết chặt tay tôi và nói như:

- “Anh sống ý và nghiên cứu lại lời khuyên của chú”.

Tôi thốt cảm động khi nghe anh xưng “anh” và gọi tôi bằng “chú” (em) mang đậm nét tình nghĩa gia đình. Hai người xa lạ, chọ qua một lần cùng chung nguy hiểm mà chúng tôi trở thành anh em thân thiết hơn nào không hay.

Anh tiễn chúng tôi ra cửa nhà nhưng có tiếng chửi dè bỉu với theo:

10 / 11

Nghe Häi nói mà tôi bäng räng mình, nhä läi lúc Đäng äng ôm người phóng viên nhäy khäi xe thiät giáp và hä đã thoát không bä nát thäy trong gang täc và räi hä kät nghĩa anh em, tình huynh đächäa đäc bao lâu thì anh hy sinh mà em không biät! Khi trä läi thăm anh thì... chäa tàn bố nhang thäp cho anh thì em läi tä trän!

Cä hai đäu nhäng người tôi thäng män, hình änh cäa hä đã näm sâu trong ký äc, nào người, 40 năm sau, mät sä tình cä mà hai hình änh này säng läi thät räng trong trí nhä cäa nhäng người hay quên hiän täi mà nhä dai chuyän quá khä. Đäc täng dòng täng chä câu chuyän cäa N.A, tôi tin chäc người bän phóng viên chiến trường, người anh kät nghĩa cäa Trâu Điên Bùi Ngọc Đäng chính là thân phä cäa tác giä bài viät “Người Yêu Trâu Điên” và người lính trong täm hình mà N.A giäu kín trong täp nhät ký nhä có phän chäc là Bùi Ngọc Đäng!!!

Tác giä N.A. kät thúc lá thä không gäi vì không biät anh Trâu Điên ä đâu bäng läi chúc:

- “Väi lòng mong mäi anh Trâu Điên vän còn säng sót đâu đó biät räng trên mät đät này vän còn có mät người nhä đän anh Trâu Điên ngày xäa”.

Phän tôi xin kät thúc bài viät “Trâu Điên và Người Phóng Viên” bäng läi nhän:

“Cô Ngọc Anh äi, Trâu Điên Bùi Ngọc Đäng, người trong täm hình mà cô giäu kín trong cuän nhät ký, đã không thä vä đäi häi TQLC năm 2008 đäc, Đäng không chät nhäng đã näm läi đâu đó trên chiến trường miền Nam VN, cũng nhä thân phä cäa cô, ông không chät nhäng vä väi các con bäng thân xác còn nóng häi, máu chäy ra linh läng!”

Tôi tin räng Bùi Ngọc Đäng, người lính trong täm hình mà cô “nhät” trong cuän häi ký, hay cô nhät hän trong tim thì chä có hän biät, hän sä phù hä cho gia đình cô.

Philato